

SÀNTI PÒ-U PREZÉPIO

- Dónde vaddo?... Èh, amìgo câo, se ti ti savésci!... A-i mæ figgi gh'è vegnúo in cheu de fâ l'èrbo de Denâ. Da 'na setemànn-a no pénsan a âtro, no pàrlan d'âtro. In tormento. A schêua? Cómme sa no ghe foïse. E mæ mogê d'acórdio con lô, s'acapisce. Ti o sæ bén, e dònne... A-e cürte mi vaddo a cercâghe 'na ràmma de pìn, in açidènte qualónque...

- Baibò, baibò, Giàcamo!

- Pe l'açidènte? Mi dïggo tànto pe dí, perché ànci mi véuggio atrovâ pròpio 'n èrbo cómme se dêve.

- No, no: no ti te dêvi prestâ a ste cöse chi.

- Cómme?... Èh, ti, Alfrêdo, t'æ 'n bello dí: ma quànde doí figgi cómme quèlli e 'na mogê com'a mæ...

- I picìn gh'àn raxón, e a tò scignôa asci. O Denâ o veu êse festezòu: inta câza. Ma l'èrbo, no; a l'è 'na mòdda forèsta, da génte do nòrd; mîga nòstra. Acâtighe i sànti, ciuffito, e che fâsan o prezépio: a-a zenéize.

- Sci: chi o sa dòppo che môri, a-o mæ ritórno. Vêuan l'èrbo, lô!

- E ti, in càngio, pòrtighe i sànti e spièghighe cómme l'è ciù bello, ciù...

- Ma costiàn tròppo. E dòppo, quànti bezéugna acatâne? e dond'atrovâli, òua?

- Òh!... ma inte che móndo ti vívi, desgraciòu? Vègni, gh'ò ténpo e t'aconpàgno mi.

- Ma intendémo: sènsa inpégno.

- Sènsa inpégno. Vègni... No savéi dónde s'atrèuvan i sànti pò-u prezépio, a Zêna!

- Ma mi no sòn zenéize, Alfrêdo, ti ti o sæ. Stàggo a Zêna sòlo da quàrche ànno.

- Co-ì éuggi seræ ti ghe stæ, Giàcamo. Mânco mi sòn zenéize de Zêna. Ma, ti véddi, chi a Zêna, mi, tùtti i ànni, da quànde ghe stàggo, a primma sensaçión e, sci, a primma comoçión asci do Denâ ch'o s'avixinn-a ghe l'ò pròpio da-o comparì de quèlli doí e tréi banchétti co-i sànti.

- Ah, in ciàssa Unbèrto, i banchétti? No i ò mîga vîsti. Escì ch'ò lezúo quèllo bel'articolo do *A.M.* in sciò *Mercantile* de sàbbo pasòu: ma de sti sànti chi o no ne parlâva pe ninte.

- E o no poéiva, parlâne; perché i banchétti di quæ te pàrlo sòn da 'n'âtra pàrte; sótta Sànto Stêva, da-arènte a-a scainâ, inte quèllo tòcco de pòrteghi ch'o pâ o ciù dezo-

lòu e a-a séia ancón ciù scûo: dond'a génte a pàssa a-a spedìa; ma che in càngio, co-i sò èrchi gòtichi e-e fâsce gånche e néigre com'a faciâta de Sàn Loénso e de Sàn Matê o l'è o ciù bello, quèllo che mégio o s'intónn-a a-o caràtere da Zêna antîga. Tùtti i ànni, êutto o nêuve giòrni primma de fèste, e sòlite donéte co-o sciàllo e o scâdin prepâran a sò móstra speciâle: doí cavalétti, tréi o quàttrò tõe misse a scæn, in strasón de tapêto rósso, e vò-u li i sànti sâtan fèua da-e càsce, dónde dormîvan in séunno de dôzze méixi, tra-i sciòcchi rîssi de l'inbalatûa, e schierâse in bel'òrdine, stréuppa picinn-a e colorâ de figurinn-e de tæra chéutta che ralégran tut'asémme quèllo pasàggio malincònico.

- Mi no ghe pàsso mâi, de là sótta. Mi stàggo inti quartè nêuvi, a-o de la do Bezàgno.

- E ti væ de lóngo co-o tranvài, distræto, ò sæ sèmpre a pensâ a-i tò dafæ. Ma... Denâ o veu dí bén bén de cöse belle, e gh'è chi mascimaménte o-o védde sòlo pe-e specialitæ da gastronomía. Prezèpio, quèlli de Rivêe cómme mi, quànde se ne tórnan, pe-e fèste, a-o sò pàize lontàn, in sciò mâ, (magàra òua o l'è 'na çitæ, ma pe lô o l'arèsta de lóngo o pàize de 'na vòtta!)...

- *Torna al tuo paesello, ch'è tanto...*

- Che stùpido!... Into paizétto dónde gh'émmo 'n tòcco de câza, e inta câza i vègi, e in gîo a-i vègi i aregòrdi da nòstra vitta ciù dòçe, che se i gustémmo, co-ì éuggi seræ, co-in quarcösa che mi no te saviéva spiegâ, e do rèsto ti no ti te mériti che tò-u dîghe...

- Sciù, Alfrêdo!... Mi schersàva.

- Ti te nasciùo e vegnúo sciù inte 'na gròssa çitæ: dòppo ti t'è vegnúo chi, inte st'âtra gròssa çitæ. O l'è 'n âtro pâ de màneghe, câo amìgo. Çèrte diferénse ti no ti e nòtti; a çèrte sfumâtûe ti no ti te ghe fèrmi. Zêna a saiâ, ànci a l'è a ciù bella e amòza çitæ, no sòlo d'Itàlia: do móndo; a capitâle da Ligùria, a bitèga do Mediterànio, e coscì vîa; ma a Zêna asci noiâtri de Rivêe se sentimmo de lóngo 'n pitìn pèrschi, emigrànti... Scibén che, la, a-o pàize, sémme ògni vòtta interpelæ con domànde de sta ràzza chi: «*Chi sa quanta roba buona, a Genova, eh? In vico Casana...*». Quèlli, o Denâ zenéize, o séntan e o védan coscì: sòlo tànta ròba da mangiâ... mangiâ... mangiâ! E no fàn âtro che parlâ de l'antîga abitudìne do disnâ a çinqu'òe de